

FOTO: JAKUB TUREK

Jde však o zvyk a v současné době výrobci ani metodici ze všech světových horolezeckých svazů nedoporučují lézt jen v sedáku. Hrozí v něm během pádu převrácení hlavou dolů, poškození páteře nebo dokonce vyklouznutí celého těla. To jsou všechno příčiny těžkých nebo dokonce smrtelných úrazů.

● Stejně jako s hrudním úvazkem je to s **přilbou**. Mnoho sportovců ji nenosí, ale kvůli neopatrnosti přišlo dost lidí o život. Stačí, aby spadl ze skály malý kámen, při pádu trefíte hlavou výčnělek nebo se stane cokoliv jiného a bez přilby jste namydlení.

● **Jištění:** Na dobře zajištěné skály je potřeba nějakých osm expresek, což jsou dvojice karabin pospojovaných pevným popruhem. Slouží k připnutí lana do skob a nýtů. Na jištění pak jednu masivní karabinu HMS, která nese anglickou

zkratku pro poloviční lodní uzel. Ten na ní jistič udělá a používá ho jako brzdu pro případ pádu prvolezce. I na zachycení desetimetrových pádů mu stačí jedna ruka. Na sestupy ze skal se hodí místo HMS karabiny spíše slaňovací brzdy. Nejpopulárnější je osma, což je kovový odlitek ve tvaru této číslice, který si k sobě lezec připne, omotá okolo něho lano a spouští se po něm dolů.

K jištění tam, kde nejsou nastálo zatlučené, zabetonované nebo zalepené skoby, se používají půlmetrové až dvoumetrové kusy lan a plochých popruhů zvaných smyčky. Lezci je zavěšují na skalní výčnělky anebo jejich uzly cpou do spár. Na zaklíňování do spár poslouží sada kovových klínků na lanku neboli vklíněnců. Ještě lepší jsou friendly, které se ve skalních trhlinách samy rozevrou a dobře drží.

● **Obuv:** Výstupy usnadní speciální lehoučké boty – lezečky. Kupte si je co nejtěsnější, aby dobře přilnuly na nohu i skálu. Hleďte především cenově nej dostupnější univerzální boty. Na speciály bez šněrování (balinky), kotníkové (horské) či superdrahé modely světových značek máte času dost. ●

JAKUB TUREK

Autor je redaktorem odborného serveru horydoly.cz

Již vyšlo:

30/2002 Umělé stěny
33/2002 Horolezecké školy a kursy (Černolice)
36/2002 Lezení po ledopádech (Krkonoše a Jizerské hory)

FOTO: PETR PISKAC

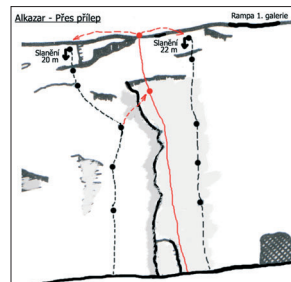
Potřebné vybavení na skály – lano, expresky, jističí karabina, osma na slanění, smyčky, přilba, sedák a prsák

Co doporučuje zkušená lezkyně Eva Kavková

1. Iom Alkazar, Malý Matterhorn – Hare Kršna (obtížnost 5)

Cesta začíná z předskalí nejvíce vysunutého jako zobák do lomu. Středem stěny vede jasná linie stříbrných skob zalepených do vápence. Lezeme od jedné k druhé přes krátké plotničky s malými, ale pevnými chytami. Výstup končí na polici se třemi masivními kruhy, od kterých je nutné slanit. Pozor, délka slanění je třicet metrů a většina lan přeložených na polovinu má jen pětadvacet metrů!

Supercesty v Srbsku už nejsou, protože vápenec je oklouzaný od desítek lezců, kteří tu tráví víkendy a v poslední době i všední dny. Moje nejoblíbenější je přesto stále hodně lezený dlouhý výstup s krásným rozhledem.

horní hranu stěny. Návrat vede pohodlným slaněním.

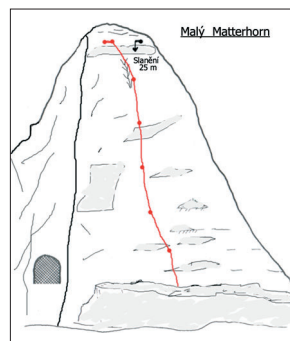
Lehká a hezky odjištěná cesta si nachystala nejtěžší a nejzajímavější místo až těsně pod vrcholem. Problémem je, že tam občas hnízdí netopýr. Cestu sice Miroslav Sládek přešel teprve v roce 1991, ale klíčový kameniný přilepek už trochu duní a možná se časem odporučí i s některým lezcem k zemi.

3. Blážina stěna – Blážina cesta (obtížnost 5)

V levé části stěny se nastupuje přímo z frekventované turistické cesty do obtížné plotny. Podél odštěpu se leze pod převis (kruh), přes něj doleva do spáry a pod mohutný černý převis (smyčka) a ručkováním doprava na prostornou polici ke stromu (slaňovací kruh). Od něho stoupáme kolmou trhlínou, která se za pár metrů položí a změní na úzkou lávku, která nás doveče na travnatou plošinku (další slaňovací kruh). Vysoká stěna se slaňuje nadvakrát.

Cestu z roku 1944, stejně jako celou skalní stěnu, pojmenoval legendární František Kutta po neméně legendární Bláze Karasové. Oba jsou dnes živoucimi hrdiny válečného a poválečného lezení v českém krasu, na Suchých skalách u Turnova a ve Vysokých Tatrách.

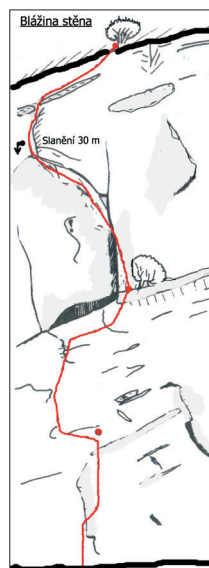
Spodek cesty je sice oklouzaný, ale jinak mi výstup přišel docela rozmanitý. Dole se stoupá plotnou, výše pomáhá už jen tření podrážek o skálu, následuje menší převísek a nejzajímavější je lezení nad polici.

Jeho autor Míla Pletánek ho nazval poněkud bizarně Hare Kršna, Kršna, Kršna... a teprve až odříkáte celou mantru, dopracujete se ke konci jména výstupu. S sebou nepotřebujete nic než pět karabin na zapínání lana do zcela spolehlivých skob a jednu na připoutání ke slaňovacímu kruhu nahore na podvrcholové polici široké asi půl metru. Je odtud překrásný výhled do kaňonu Berounky. Nediť se proto kamarádům, kteří tu jednou v lednu bivakovali. A ještě jedna perlička: Malému Matterhornu se někdy říká Homole.

2. Iom Alkazar, levý amfiteátr – Přes přílep (obtížnost 5)

Mezi dvěma zabetonovanými štolami ve spodní etáži levé části lomu podél dlouhého skalního odštěpu přes pět vrtaných skob na

NÁČRTY: PETR PISKAC